

Podzimní náměty – Distanční výuka

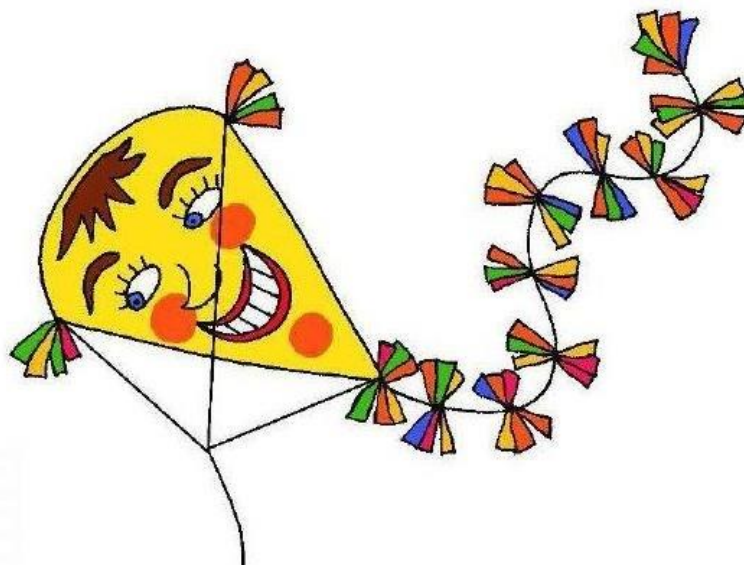
Předškoláci

Básnička Jabloň

Jabloň v létě dává plody.
Na podzim pak listů shodí.
Celou zimu drží püst,
na jaře se učí růst.

Básnička - Drak a dráček

Drak a dráček spolu letí,
dívejte se vzhůru, děti.
Hezky jste je vyrobili,
drakijádu připravili.
Ocásky jim větrem vlají,
dolů z výšky se usmívají.
Tak dlouho tam budou spolu,
než upadnou na zem dolů

Zábavné cvičení

procvičení všech partií těla, před zdravotními cviky.

Čáp – chůze, ruce “klapají” před tělem.

Had – plazení po břiše.

Kačenka – chůze ve dřepu.

Kočka – lezeme po kolenou.

Koník – cval stranou, ruce v bok.

Medvěd – chůze, ruce nahoru.

Opice – chůze, prsty u nohou pokrčeny.

Pes – lezeme po čtyřech, ale kolena ve vzduchu.

Rak – lezeme pozpátku, zády k zemi.

Slon – chůze, ruce představují sloní chobot.

Vrabc – poskoky snožmo, ruce na ramenou.

Žába – skoky jako žába, výskok ze dřepu, ruce nad hlavu.

Hádanky

Hádej, hádači. Uhádneš podzimní hádanky?

Kulaté a celé žluté,

sluníčko to ale není!

Kdo ví, děti, co to bude?

Tmavý kout moc neocení. (*slunečnice*)

Naříkají hospodyňky

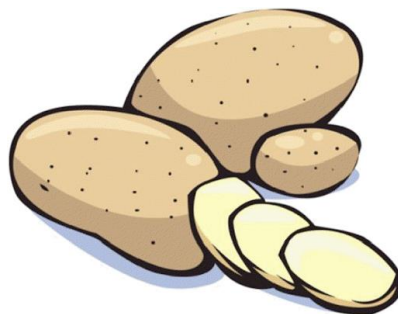
když mě zlobí mandelinky.

Naříká i hospodář,

když mě málo okopáš.

Naříkají kuchaři,

když se málo povaří (*brambora*)

Co se to jen venku děje?

Cosi nebe dolů lije.

Studí to,

Mokří to.

Dělá to bláto.

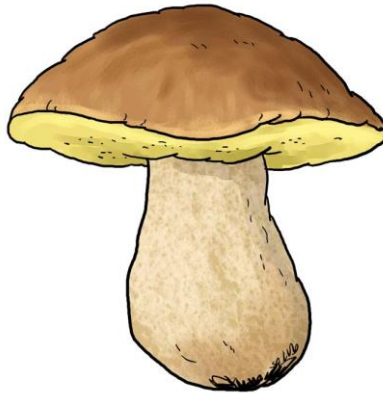
Co je to? (*děšť*)

Má to klobouček,

jednu nožičku,

pěkně si sedí

v mechu v lesíčku. (*hřibek*)

Ptal se chlapec sluníčka:

Mohou chodit jablíčka?

Slunce na zem posvítilo,

velice se podivilo.

Opravdu tam jablíčka

vozí jehel kulička.

Dupe, funí, naříká,

je to tíha veliká. (*ježek*)

Maličké zvířátko

zrzavý kožíšek

spořádá zakrátko

lískový oříšek. (*veverka*)

Bílá jako mléko je,

tichem všechno přikryje.

Auto, domy, stromy, lidi nikdo neuvidí. (*mlha*)

Podzimní tvoření - Žaludový skřítek

Nasbírej v přírodě podzimní plody a vyrobte si společného žaludového skřítku

Suroviny: 22 žaludů bez čepičky, 2 žaludové čepičky, 2 šípky, 1 podlouhlá šiška, několik dubových listů, 1 skořápka z kaštanů, kvítí nebo jeřabiny, silnější nit, tavicí pistol

Postup: Nejprve si uděláme ručičky a nožičky pro panáčka. Na 4 samostatné nitě navlékneme žaludy bez čepiček – na dvě nitě po pěti žaludech (ruce) a na dvě nitě po šesti žaludech (nohy). Navlékání na silnější nit jde velmi těžko, a proto zapojíme do této činnosti tatínka.

Každou z nožiček ještě navíc ukončíme čtvrtkou měkké skořápky z kaštanu. Takto připravené ruce a nohy přivážeme pevně na tělo šišky, aby nit nesklouzla nebo se nevyvlékla. Na tělo šišky přilepíme pistolí jednotlivé, dubové listy tak, aby vytvořily panáčkoví sukýnku. Na sukýnku lze nalepit plody jeřabin anebo růžových kvítků, které rostou všude na kraji lesa.

Oči panáčkoví připevníme tavnou pistolí z obrácených žaludových čepiček, nos a pusinku nazdobíme plody šípku. Na hlavu přidáme půlku skořápky z kaštanů, nebo po dvou čtvrtkách, a opět připevníme tavnou pistolí.

Pohádka Princezna z oříšku – práce s příběhem

Porozumění s pohádkou:

Převyprávěj krátkou formou příběh rodičům a sourozencům.

Popiš hlavní postavu Helenku – jaká byla, co prožila v pohádce? V jakém ročním období se pohádka odehrává?

Líbila se ti pohádka, a co konkrétně se ti líbilo?

Nakresli hlavní hrdinku Helenku, může ti pomoci sourozenec či rodiče.

Sedmiletá Helenka seděla ve svém pokoji a okusovala tužku, kterou měla psát domácí úkol. Bylo to povídání na téma Moji přátelé. Helenka při vzpomínce na své kamarády posmutněla. Všichni zůstali v Praze na sídlišti, ve staré škole...

Sem, do malého městečka k babičce se přestěhovali s maminkou a tatínkem až letos o prázdninách. Rodiče nechtěli nechat babičku samotnou ve velkém starém domě. Babička nebude sama a dcerka bude vyrůstat na zdravějším a klidnějším místě, než jakým je panelové sídliště ve velkoměstě. Helenka se na babičku moc těšila, měla ji moc ráda a městečko se jí také líbilo. Z prázdnin zde, měla krásné vzpomínky...

Jenže prázdniny skončily a přišlo září a s ním i nový školní rok. Helenka nastoupila do druhé třídy a v ten den začalo také její trápení. Paní učitelka byla veselá a laskavá a Helence padla do oka na první pohled, také učení jí nepůsobilo žádné potíže. Byla chytrá a zvědavá. Ale hned ten první den si musela sednout sama do lavice. Všechny děti měly sousedu, nebo sousedku, jen ona ne. Co se jen navzpomínala na Anetku, svou kamarádku ze školy v Praze...Jak se spolu nasmály, napovídaly a co vymyslely společných skopičin. Tady se neznala zatím s nikým. Babiččin dům byl ještě ke všemu v místě, kde žádné dítě ze třídy nebydlelo. Cítila se tak osaměle a teď má psát sloh o přátelství..

Zrova se chtěla rozplakat, když vrzly dveře a přišla babička s voňavým domácím štrúdlím a kakaem. Staré paní stačil jediný pohled na vnučku, aby poznala, že se s ní něco děje.

„ Helenko, vypadáš jako boží umučení, copak se ti stalo?“

Helenka vzdychla: „ Mám psát do školy povídání o mých kamarádech a žádné tady nemám...“

Babička se usmála, pohladila dítě po hlavičce a řekla: „Počkej, něco ti přinesu.“ Za chvíli byla zpátky s krásně barevnou knihou. „To je pro Tebe, památka na moji maminku, třeba ti to pomůže stejně jako kdysi mě.“ Babička mrkla na Helenku a pospíchala zpět dolů do kuchyně.

Sotva zavřela dveře, Helenka si začala prohlížet knížku. Na obálce bylo napsáno velkými zlatými písmeny O PRINCEZNĚ Z OŘÍŠKU a princezna vyobrazená pod nápisem byla tak krásná, že se až tajil dech. Jakoby vystupovala z knížky a jen a jen promluvit. Helenka knihu otevřela a dala se do čtení. Děj jí vtáhl natolik, že zapomněla, kde vlastně je...Najednou byla malou holčičkou, které dal dědeček kouzelný oříšek. Místo jádra v něm byla malá princeznička v modrých šatičkách a s dlouhými vlásky. Sotva vystoupila ven a dotkla se nožkou země, zvětšila se asi do velikosti panenky. S tím rozdílem, že ona byla opravdu živá! Osamělé holčičce se rozzářily oči. Princezna jí pověděla, že přichází z kouzelné pohádkové země a jejím úkolem je vracet dětem radost. Princeznička měla malou hůlku, tou se dotkla dětských očí a řekla“ „ Osamělá se jen cítíš, ale rozhlédni se pozorněji kolem sebe. Všude je

tak živo, že můžeš velmi snadno najít milé kamarády.“ A opravdu, holčička najednou viděla mnohem jasněji. Tráva byla zelenější, nebe modřejší a slunce tepleji hřálo. Krásné květiny se ve vzduchu jemně kývaly a jejich duhové barvy doslova světélkovaly v duhové záplavě. Stromy, které lemovaly louku šuměly tichou lesní píseň. To ale nebylo vše...holčička zjistila, že čím déle a pozorněji se dívá, spatřuje nejdříve letmé světelné záblesky, později již postupně rozeznávala drobná tělíčka malých elfů, skřítků a víl...Všude bylo najednou opravdu živo a plno...

„Tak co jsem ti říkala?“ Přerušila ticho malá princeznička... „už věříš, že nikdy nejsi opravdu sama?“ Holčička se usmívala...najednou se cítila součástí toho barevného a živého světa kolem sebe...

Příběh pokračoval dál. Byl plný krásných a čarovných obrázků. Helenka tím byla okouzlená. Dívala se oknem do potemnělé zahrady. K zemi se snášely sněhové vločky a stromy byly už docela bez listů. Ještě před pár týdny rozkvetlá zahrada vypadala teď velmi opuštěně...Zimní soumrak přicházel brzo a přestože bylo krátce po čtvrté hodině, na zahradu již padla tma. Helenka se zasnila a začala si představovat, jak by to asi v jejich zahradě vypadalo, kdyby se princeznička dotkla i jejich očí kouzelnou hůlkou...

...Dny pomalu mýjely, hodiny odtikávaly poslední minuty do Vánoc. Helenka se od té doby, co přečetla babiččinu knížku, snažila dívat a také vidět pozorněji. Všude, kde mohla, si představovala malé drobné přátele, snažila se přijít na to, o čem si povídají stromy a ptáci v jejich zahradě. Možná, že se těší už na jaro, možná že je chladí sníh, možná, že dnes před Štědrým dnem je nebe plné hvězd...

Babička jí teď často viděla zasněnou, jak se nevědomky usmívá. Vzpomněla si na jednu malou holčičku kdysi dávno a také jí úsměv rozvlnil rty.

Noc před Štědrým dnem byla kouzelná. Vítr se točil v zahradě a rozkýval větve starých stromů, sníh se třpytil pod oblohou posetou zářícími hvězdami. Helenka ležela zachumlaná v posteli, přemýšlela, jaký asi bude ten letošní Štědrý den a pomalu se začínala propadat do spánku...Náhle zaslechla cinkání rolniček, které doprovázel tichý zpěv :„Princezna z oříšku, v hebounkém kožíšku, prolétla zahradou, vzduch voní záhadou“ ...

Helenka vyskočila z postele a běžela k oknu. Princeznička z knížky stála na zasněženém parapetu okna. Počkala, až Helenka otevře a pak jí skočila na drobnou dlaň:„, Jsem tady, abych ti také pomohla. Už vnímáš, ale ještě nevidíš úplný život kolem!“ Jemně se dotkla Helenčiných očí kouzelnou hůlkou...Helenka, která se stále ještě nevzpamatovala z přítomnosti a opravdovosti Princezničky z oříšku, otevřela oči. V té chvíli spatřila vše, co zatím zůstávalo jejím očím utajené a neviditelné. Vše, co si zatím dokázala jen představovat.

...Stromy v zahradě tiše šuměly :„, Helenka nás už vidí i slyší! Zdravíme Tě a vítáme mezi námi!“...dole pod nimi tančily kolem velkého sněhuláka, kterého stavěli dopoledne s tatínkem, drobounké víly. Kus dál se koulovalo snad dva tucty skřítků a holek. Vzduchem kroužili zimní elfové a tančili mezi padajícími sněhovými vločkami. Helenka se usmívala. Cítila na srdci nevýslovné teplo a štěstí. „Děkuju ti, krásnější dárek jsem snad ani nemohla dostat!“ poděkovala malé princezničce. Ta se usmála, udělala pukrle a řekla: „, Můj úkol je vracet dětem jiskřičky smíchu do očí! Mám tu radost dnes s tebou. Krásné Vánoce, Helenko, Teď už také lehce napíšeš svůj domácí úkol....Tví přátelé jsou s tebou....“

Na Štědrý den ráno seděla Helenka v kuchyni u stolu a uždibovala z dozlatova upečené vánočky rozinky, usrkávala kakao a smála se při pohledu z okna. Jeden skřítek se trefil sněhovou koulí přímo babiččinu Barykovi do čumáčku, ten se ohnal tlapkou a za chvíli se už válel ve sněhu spolu se skřítky ve veselé pranici. Sníh se kolem jen prášil a třpytil se ve vycházejícím sluníčku.

Babička se otočila od plotny a také se usmála: „Věděla jsem, že ti také princeznička pomůže. Já dostala knížku od své maminky, když mi bylo asi tolik co teď tobě. Byla jsem dlouho sama a neměla sourozence ani kamarády. Ani nevím, kde se u nás v rodině vzala, ale prý se dědí z generace na generaci. Naši kluci jí nepotřebovali, jsou dvojčata, tak měli vždycky na práci plno lumpáren a vlastně nikdy se nebyli chvíli sami. Proto jsem jí schovávala pro tebe“ ... Helenka babičce vyprávěla co se jí v noci přihodilo. Na oplátku babička vnučce pověděla příběh ze svého dětství.

Dveře kuchyně se otevřely a vešli rodiče. „Chtěli jsme počkat pod stromeček, ale nemůžeme v sobě tu novinku už dále udržet.“ Řekl tatínek a podíval se na maminku a ta pokračovala: „Příští rok, touhle dobou nás tady bude víc. Ne o jednoho, ale o dva, čekáme totiž dvojčata.“

Babička si musela na chvíli sednout, samou radostí se jí totiž podlomila kolena. Helenka otevřela pusu dokořán. Přišlo jí teď úplně normální, že vidí a slyší skřítky a víly, ale že se jim k tomu ještě narodí dvě miminka...

Tak tohle jsou určitě ty nejhezčí Vánoce, které zatím Helenka zažila.

Písnička Pod našim okýnkem

Nauč se lidovou písničku, zazpívej si společně rodiči. Můžete hrát na různé jednoduché hudební nástroje či použít domácí vyrobené hudební nástroje.

Pod našim okýnkem
rostou tam dvě růže,
pod našim okýnkem
roste tam štěp,
jsou na něm jablíčka,
trhá je Ančička,
jsou dobrá jsou sladká,
jsou jako med.

Pod našim okýnkem
rostou tam dvě růže,
pod našim okýnkem
roste tam štěp,
jsou na něm jablíčka,
trhá je Ančička,
jsou dobrá jsou sladká,
jsou jako med.

